

Sygn. akt V CSK 75/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa "L" Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w R.

przeciwko T. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 18 lipca 2014 r., sygn. akt X Ga 127/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki L. sp. z o.o. z siedzibą w R. od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 18 lipca 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą

rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.). Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, niepubl.). Skarżąca odniosła przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do tego, czy odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w świetle art. 299 § 1 k.s.h. ma charakter gwarancyjny czy odszkodowawczy oraz w jakim zakresie i do jakiej wysokości członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiada za zobowiązania spółki na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. Jednakże problemy te były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego i nie wymagają dalszych wyjaśnień (w odniesieniu do pierwszego z problemów por. m. in.: wyrok SN z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt II CSK 402/14, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt II CSK 390/11, www.sn.pl, uchwałę 7 sędziów SN z dnia 7 listopada 2008 r., sygn. akt III CZP 72/08, OSNC 2009, nr 2, poz. 20, Biuletyn SN 2008, nr 11, s. 7, wyrok SN z dnia 23 października 2008 r., sygn. akt V CSK 130/08, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 2 października 2008 r., sygn. akt II CSK 183/08, www.sn.pl, a drugiego zob. m. in.: wyrok SN z dnia 25 września 2014 r., sygn. akt II CSK 790/13, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 6 grudnia 2013 r., sygn. akt I CSK 114/13, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt II CSK 390/11, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 16 stycznia 2008 r., sygn. akt IV CSK 430/07, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 7 grudnia 2006 r., sygn. akt III CSK 219/06, www.sn.pl, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 października 2013 r., sygn. akt I ACa 52/13, LEX nr 1383551, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2013 r., sygn. akt VI ACa 881/12, LEX nr 1369432, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 października 2007 r., sygn. akt V ACa 670/07, Orzecznictwo Sądu

Apelacyjnego w Katowicach i sądów okręgowych - Biuletyn nr 1/2008, s. 28, LEX nr 446719).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

I.n